

[Niels Westerby.]

sesret. Jeg erkender, at i det hele taget er chancerne for en samling af Vest- og Øst-tyskland til ét meget små, det har meget lange perspektiver; men jeg kan ikke se, at en anerkendelse af Oder-Neissegrænsen nu vil fremme mulighederne for det. Men jeg slår fast igen, at jeg er ikke på noget tidspunkt i tvivl om, at en endelig løsning af det tyske problem ikke finder sted, uden at Oder-Neissegrænsen bliver anerkendt.

Dernæst vil jeg gerne gøre et par korte bemærkninger om den markedspolitiske situation. Jeg vil slå fast, at vi fra liberalt centrums side står bag ansøgningen om Danmarks og Englands optagelse i fællesmarkedet. Jeg vil gerne klargøre for regeringen, at man kan ikke forvente liberalt centrums støtte til en isoleret dansk optagelse i fællesmarkedet. Optagelsen må ske sammen med England. Bliver der tale om forsøg på at få Danmark alene ind i fællesmarkedet, vil vi stemme imod, sådan som situationen ser ud i øjeblikket. Dernæst er de nordiske landes løsning af deres problemer i forhold til fællesmarkedet en meget væsentlig ting for os. Det er en så væsentlig ting for os, at hvis det ikke sker, kan det betyde en bristende forudsætning for, at vi til sin tid kan stemme for indtræden i fællesmarkedet. Og lad mig for det tredje slå fast: hvis de nordiske lande kan få løst deres problemer i forhold til fællesmarkedet og England kan blive optaget, anser vi det for umuligt både økonomisk, kulturelt og politisk for Danmark at holde sig uden for et sådant bredt europæisk samarbejde.

Jeg var under den markedspolitiske debat inde på, at general de Gaulle allerede den 16. maj kunne gå hen og erklære, at han ikke ønskede en engelsk-dansk optagelse i fællesmarkedet. Han har sans for dramatik og har vist det tidligere. En sådan erklæring kom ikke til at foreligge fuldt ud, men den erklæring, som generalen afgav den 16. maj, var noget i retning af at være en slags veto. Der er meget, der tyder på, at man fra fransk side i hvert fald i en overskuelig årrække ikke vil acceptere hverken Englands, Danmarks eller de andre nordiske landes medlemskab af fællesmarkedet.

Jeg tror, at de nærmeste måneder vil bidrage meget væsentligt til en belysning af hele denne problemstilling. Hvis det nemlig

går sådan, at der ikke bliver nogen egentlige forhandlinger — og det anser jeg for det centrale punkt — imellem fællesmarkedet og England inden for de nærmeste måneder, i juli-august-september, så tror jeg, det er udtryk for, at generalens pressekonference virkelig betyder et veto. På den anden side tror jeg, generalen har gjort sig klart, at hvis forhandlingerne for alvor kommer i gang — og de varer antagelig nogle år — vil det blive meget svært for Frankrig at nedlægge et veto, og så kan der ske den optagelse af både Danmark, Norge og Sverige — forudsat svensk tilslutning — og England, som vi ønsker med henblik på et bredt europæisk samarbejde. Jeg tror, regeringen skal lægge meget mærke til, om der bliver egentlige forhandlinger mellem England og fællesmarkedet, eller om der kun bliver mere eller mindre uformelle kontakter eller sonderinger af terrænet imellem de to parter. Jeg tror, at det vil blive det springende punkt i de kommende måneder.

Jeg skal for så vidt ikke sige mange ord om selve den indenrigspolitiske udvikling og debat. Den konkrete stillingtagen fra partiernes side i de senere uger — der har jo været mange punkter at tage stilling til — viser for så vidt et samlet politisk billede for alle de 6 partiers vedkommende. Men lad mig, inden jeg går ind på de større spørgsmål, tage et enkelt mindre, omend vigtigt spørgsmål op.

Liberalt centrum har længe ønsket, at der skulle udarbejdes en fortegnelse over folketingsmedlemmers private „ben“ i firmaer, sammenslutninger, organisationer m. v. Statsministeren udarbejdede sidste sommer en fortegnelse over folketingsmedlemmers offentlige, betalte hverv. Det, vi ønsker, er en fortegnelse over de private bierhverv, som medlemmer har forskellige steder, i firmaer og organisationer. Lad mig understrege, at vi ikke ønsker forbud imod, at folketingsmedlemmer har sådanne hverv, men blot oplysning for vælgerne om, at de har dem.

Når vi mener, det er rigtigt, at vælgerne får besked om, hvorvidt medlemmerne har bierhverv forskellige steder, er det af to grunde. For det første er der mange medlemmer, der har så mange hverv, at det kan blive svært for dem i fornøden grad at fordybe sig i lovgivningsarbejdet. For det